

שיחת ש"פ וישלח תשנ"ב

ב. שאלה ותמיהה בנוגע לחג הגאולה י"ט כסלו: פסח וסוכות – נקבעו ביום חמשה עשר בחודש. . ושבועות קביעותו. . בחציו הראשון של החודש, כשהלבנה הולכת וגדלה מיום ליום. משא"כ י"ט כסלו. . הוא בחציו השני של החודש, כשהלבנה הולכת ומתמעטת מיום ליום?!

ועד"ז (ויתירה מזה) בנוגע להיו"ט דחנוכה – (אינו כפורים שקביעותו בי"ד וט"ו בחודש כ"קיימא סיהרא בשלימות"!, אלא) התחלתו ורובו בימים האחרונים של החודש, מכ"ה כסלו ואילך!

ג. ויש לבאר תחילה תוכן הענין דמיעוט הלבנה בחציו השני של החודש ביחס לישראל ש"מונין ללבנה":

ובהקדמה – שכיון שבחציו הראשון של החודש מוסיף והולך אור הלבנה מיום ליום, ובחציו השני של החודש פוחת והולך אור הלבנה מיום ליום, הי' צ"ל לכאורה גם המנין ללבנה באופן שבחציו הראשון של החודש יהי' מנין הימים מוסיף והולך (יום א' יום ב' וכו' עד יום ט"ו), ובחציו השני של החודש יהי' מנין הימים פוחת והולך (יום ט"ו יום י"ד וכו' עד יום א').

אבל, לא זו בלבד שמנין הימים בחציו השני של החודש אינו פוחת והולך, אלא אדרבה, שמוסיף והולך. . .

וטעם הדבר – כיון שישנו ציווי והוראה ונתנית-כח "מעלין בקודש ו(עאכו"כ ש) אין מורידין", שהוא בתקפו בכל ימי החודש, גם (בחציו השני של החודש) לאחרי מילוי ושלימות הלבנה, שמיום ליום הולך וניתוסף עוד יותר.

ועפ"ז צריך להבין תוכן הענין דמיעוט הלבנה בחציו השני של החודש, שלאחרי המילוי והשלימות הולכת ומתמעטת מיום ליום – שלכאורה הי"ז הפך הכלל ד"מעלין בקודש ו(עאכו"כ ש) אין מורידין"?!

ד. ויש לומר הביאור בזה:

לבנה וחמה הם מקבל ומשפיע, שהלבנה "לית לה מגרמה כלום", ומקבלת אורה מהחמה, ואופן ההשפעה הוא שבתחילה מקבלת רק מעט אור, מולד הלבנה – נקודה בלבד, ומיום ליום מוסיף והולך בהאור שמקבלת מהחמה, עד ליום הט"ו ש"נתמלא דיסקוס של לבנה", "קיימא סיהרא באשלמותא", שנתמלא ונשלם האור שמקבלת הלבנה מהחמה.

אבל, כיון שגם כשנתמלא ונשלם אור הלבנה הי"ז עדיין בבחי' מקבל, אין זה תכלית השלימות דהלבנה שנעשית כמו החמה ואינה צריכה לקבל אור מהחמה, כמ"ש "והי' אור הלבנה כאור החמה", כמו שהיתה קודם מיעוטה, שהיו "שני המאורות הגדולים".

ויש לומר, שכשנתמלא אור הלבנה שמקבלת מהחמה, נעשית שלימות נעלית יותר שהלבנה היא כמו החמה?² ("והי' אור הלבנה כאור החמה"), ע"י התגלות דרגא נעלית יותר משניהם שנעשית כתר אחד לשניהם, ושלימות זו מתבטאת בהיחס שבין הלבנה להחמה בחציו השני של החודש, כדלקמן.

¹ הערה # 15 :

להעיר שמילוי ושלימות הלבנה – "חצי כ"ט י"ב תשצ"ג" (ב"י או"ח סתכ"ו) – הוא בין י"ד לט"ו (וראה לקמן הערה 27).

² הערה # 27 :

ובפרטיות יותר: מילוי הלבנה ("נתמלא דיסקוס של לבנה"), שעיקרו מילוי החסרון – הוא מילוי הפגימה ע"י שלימות האור שמקבלת מהחמה, ושלימות הלבנה ("קיימא סיהרא באשלמותא"), שעיקרו השלימות היתירה על מילוי החסרון – היא השלימות האמיתית שנעשית כמו החמה. ועפ"ז יומתק שמילוי ושלימות הלבנה הוא בין י"ד לט"ו (כנ"ל הערה 15) – שבזה מרומזים ב' ענינים אלו: י"ד – מדגיש בעיקר מילוי החסרון, "די (י"ד) מחסורו אשר יחסר לו", וט"ו מדגיש בעיקר השלימות היתירה, באופן של עשירות (לא י"ד, שדל"ת מורה על דלות, שלכן זקוק למילוי החסרון, אלא י"ה, שה"א מורה על עשירות (ראה שיחת מוצאי שושן פורים תשמ"ט. ו"ש"נ).

ה. ביאור הדברים :

סיבת השינוי בין חציו הראשון של החודש, שמיום ליום מוסיף והולך אור הלבנה, לחציו השני של החודש, שמיום ליום פוחת והולך אור הלבנה, היא, מפני שבחציו הראשון של החודש הולכת ומתרחקת הלבנה מהחמה, וככל שמתרחקת מהחמה מיום ליום הולך וגדל אורה, ובחציו השני הולכת ומתקרבת אל החמה, וככל שמתקרבת יותר אל החמה מיום ליום הולך ומתמעט אורה.

וטעם הדבר – לפי שהיחס שבין המשפיע (חמה) והמקבל (לבנה) הוא באופן שכאשר המקבל הוא בקירוב אל המשפיע אין המקבל יכול להשפיע ולהאיר (מצד הביטול שלו לקבל ההשפעה), וככל שמתרחק מן המשפיע מתחיל גם הוא להשפיע ולהאיר (האור שמקבל מהמשפיע).

ויש לומר, שהקירוב דהלבנה אל החמה בחציו השני של החודש הוא [לא רק לצורך התחדשות היחוד דשמא וסיהרא (משפיע ומקבל) בהמולד דהחודש שלאח"ז (ע"י המיעוט מיום ליום שהו"ע הביטול דהמקבל, "כי יפקד מושבך", כדי שיוכל לקבל השפעה נעלית יותר מהמשפיע, "ונפקדת"³⁰) – שזהו ענין בפ"ע ששייך (בעיקר) לחודש שלאח"ז – אלא גם (ובעיקר)³] קירוב להעצם שלמעלה גם מהאור דהחמה (כתר אחד לשניהם), שהקירוב לדרגא זו מתבטא במיעוט האור, כי, אור הוא גילוי מן העצם, שהעצם הוא בהעלם (העלם שלמעלה מגילוי), ורק הארה מהעצם מתגלה באור, ולכן, מיעוט האור מיום ליום מורה שמיום ליום הולך וגדל הקירוב להעצם שלמעלה מהאור (העלם שלמעלה מגילוי), שע"י נעשית הלבנה כמו החמה, ועד – כתר אחד לשניהם.

ובעומק יותר :

הכלל שהעצם הוא בהעלם⁴ והאור הוא בגילוי, הוא, ביחס להזולת, שכיון שאינו יכול לקבל העצם אלא הארה ממנו בלבד, לכן קורא לההארה "אור", ולהעצם "העלם" (חושך); אבל ביחס להעצם ה"ז להיפך – שההארה היא חושך לגבי העצם שהוא ה"אור".

ומזה מובן שהצורך במיעוט האור כדי להתקרב להעצם אינו אלא כל זמן שנשאר בגדר של מציאות בפ"ע (זולת) שאינו יכול לקבל את העצם (שנשאר ב"העלם"), אבל, כשמתאחד עם המשפיע ועד לאופן שנעשה כמו המשפיע, שאין ביניהם יחס של משפיע ומקבל, אלא שניהם שוים ("והי" אור הלבנה כאור החמה"), אזי העצם הוא בהתגלות.

ועפ"ז י"ל שמיעוט האור בחציו השני של החודש אינו אלא מיעוט בדרגא של "אור" (הארה בלבד) מפני הקירוב להעצם שלמעלה מהארה, אבל, לא מיעוט בהגילוי (כיון שהעצם בא ומוסיף בהתגלות)⁵, שלכן, הולך

³ להעיר, יסוד הדברים מבוארים כבר בד"ה ויאמר כו' מחר חדש מלוקט ו' (ועוד), אות ד' וז"ל :

זה שההעלאה דער"ח (יפקד מושבך) הוא בכדי שע"י תהי' בר"ח ההמשכה מז"א (ונפקדת), הוא עכשיו, אבל לע"ל, המעלה דיפקד מושבך היא שע"י נמשך הגילוי דשורש המלכות עצמה.

⁴ כך הוא ההבנה הפשוטה בהענין דעצם, שהוא בהעלם. והיינו, כי העצם אינו מוגדר בגדרים של העלם וגילוי (כמבואר בלקו"ש ח"ה ויגש ע' 245 ובכ"מ) וממילא יוצא שכלפי הגדרים דגילויים העצם הוא בהעלם. [כי הנה, לפי הגדרים של גילויים, א"א שתהי' מציאות דבר כזה שאינו מוגדר בגדרים דהעלם וגילוי, לכן יוצא שלפי גירי הגילויים, העצם (שאינו מוגדר בגדרים דהעלם וגילוי) הוא מושלל המציאות לגמרי, דהיינו שהוא בהעלם].

בפרטיות יותר – ע"ד המבואר בשיחה דש"פ תולדות: חידוש התגלות העצם הוא בבוקר לפני שהאדם מרגיש את מציאות עצמו הרי אינו שייך לענין של גילוי כלל (כי אינו שייך לדיעה והכרה כלל שהרי אינו מרגיש אפי' את מציאות עצמו), ואעפ"כ, דוקא אז הוא התגלות העצם. הרי שענין העצם שייך להעלם – בזמן שהאדם אינו שייך לגילוי.

וכן ע"ז – בגלות וגאולה: חידוש התגלות העצם (האל"ף של אלופו של עולם) הוא דוקא בזמן הגלות כשאין גילוי אלקות, שאז דוקא בא האדם להכרה איך שהקב"ה (העצם) אינו מוגדר בגדרים של העלם וגילוי וממילא גם הגלות הוא רצונו של הקב"ה גילוי של אלקות (התגלות העצם) כמו הגאולה.

ע"ז ממשיך לבאר – שכ"ז נכון לגבי הזולת, אבל לגבי העצם הוא היפך הדברים ממש.

⁵ עי' הלשון ער"ז להלן (אות ח'): "שהמיעוט דאור הלבנה אינו אלא מיעוט בדרגא של "אור" (הארה בלבד) . . אבל, לא מיעוט בהתגלות".

אבל לכאורה אי"מ: בפועל זה מיעוט והעלם ורק בפנימיות הענין הוא הוספה בהתגלות (של העצם), וא"כ, מה הועיל כל הגילוי וחידוש ההתגלות בשיחה התולדות אם הגענו שוב למצב של העלם.

והביאור – פשוט, דישאל מונים את ימי החודש בהוספה מיום ליום, וכמ"ש להלן (ועי' הע' הבאה).

וניתוסף בהמנין (שמורה ומדגיש התגלות הדבר) דימי החודש (ט"ז, י"ז, י"ח וכו') ע"י בנ"י⁶, כיון שהולך וניתוסף בהתגלות העצם (שלמעלה מהתגלות האור).

ו. . . חודש כסלו הוא חודש השלישי בחדשי החורף, המכוון לחודש השלישי בחדשי הקיץ – החודש דמתן תורה.

והענין בזה – כידוע שמתן תורה הוא "יום חתונתו", החתונה (נישואין) דהקב"ה עם כנס"י, אשר, ההתחלה בזה היא באופן שהקב"ה הוא המשפיע וכנס"י היא המקבל, אבל, תכלית השלימות בזה היא כשהקב"ה וכנס"י נעשים חד ממש כביכול, שכנס"י אינה צריכה כביכול לקבל מהקב"ה, כיון שמתגלה ש"ישראל וקוב"ה כולא חד".

ומרומו גם ב"חודש השלישי" – כידוע ש"שלישי" מורה על החיבור והיחוד דעליון (אחד) ותחתון (שנים) כפי שנעשים מציאות אחת.

ועפ"ז י"ל, שבמילוי ושלימות הלבנה בי"ד וט"ו דחודש השלישי, החודש דמתן תורה, "יום חתונתו", נעשית תכלית השלימות דהנישואין דהקב"ה וכנס"י – "והי' אור הלבנה כאור החמה", שהלבנה (כנס"י) אינה צריכה לקבל מהחמה (הקב"ה, "שמש הוי'"), כיון שנעשית בעצמה כמו החמה, שזהו"ע ד"ישראל (לבנה) וקוב"ה (חמה) כולא חד".

ז. ובעומק יותר – מודגש ענין זה בה"קיימא סיהרא באשלמותא" דחודש כסלו (חודש השלישי דחדשי החורף) יותר מבחודש סיון (חודש השלישי דחדשי הקיץ):

החילוק שבין חדשי הקיץ לחדשי החורף – שבחדשי הקיץ מאיר אור וחום השמש (חמה) בתוקף ובגילוי יותר מאשר בחדשי החורף, שקיץ הוא זמן החום, והימים ("ויקרא אלקים לאור יום") ארוכים מהלילות, וחורף הוא זמן הקור, והלילות ארוכים מהימים, בעיקר ותמצית כל הארצות, ארץ הקודש. וענינו בעבודה, שבחדשי הקיץ מודגש בעיקר הגילוי ד"שמש הוי'" (חמה), מלמעלה למטה, משא"כ בחדשי החורף מודגשת בעיקר עבודתם של ישראל (לבנה), מלמטה למעלה⁷.

ולכן: בה"קיימא סיהרא באשלמותא" דחודש השלישי בחדשי הקיץ – כיון שעיקרו מצד הגילוי ד"שמש הוי'", ולא (כ"כ) מצד עבודתם של ישראל (לבנה), ניכר עדיין החילוק דמשפיע (חמה) ומקבל (ולבנה), ובמילא ה"ז

⁶ הערה # 32 :

אף שבהלבנה אין זה באופן של התגלות, שמיום ליום הולך ומתמעט אור הלבנה – כי, אמיתת ושלימות הענין ד"והי' אור הלבנה כאור החמה", שהמקבל נעשה כמו המשפיע ממש (שאז העצם הוא בהתגלות), הוא, בישראל דוקא, שישראל (לבנה) וקוב"ה (חמה) כולא חד (כדלקמן בפנים).

אלא, שגם בישראל צ"ל ענין הביטול (התוכן דמיעוט האור) כדי שיתגלה הענין ד"ישראל וקוב"ה כולא חד" (ראה סה"מ מלוקט ח"ו ע' כט).

ביאור הדברים: גם בימיה"מ ה' הענין של מעלים בקודש וההליכה מחיל אל חיל בעילוי אחר עילוי, משום כך, גם בענינו, אחרי חידוש התגלות העצם שבר"ח (המבואר בשיחה דתולדות) – מתחילה ענין העלי' בהתגלותו של העצם.

ברם, בעלי' זו שבהתגלות העצם – יש ב' שלבים: בחצי הראשון של החודש, העלי' הוא בהזדהות המקבל עם העצם – בתור מקבל לבד (שהוא ענין המבואר בשיחה דתולדות אות י"ב שצריך להמשיך החידוש דהתגלות העצם בכל עניני העבודה שבמשך היום); ובחצי השני של החודש העלי' היא בהזדהות המקבל עם העצם – בתור משפיע (דהיינו שהמקבל נעשה משפיע מענינו גופא שהוא מקבל, כמבואר בלקו"ש חכ"ג נשא ע' 57 אות ח' וט').

לכן, בחצי השני של החודש, אף שהאור וההתגלות דחצי הראשון של החודש נשאר בכל תקפו ואינו מסתלק כלל, אעפ"כ, הוא נשאר במקומו בחצי הראשון של החודש ואינו נמשך לתוך חצי השני של החודש (שהוא המשך העלי' שלמעלה מחצי הראשון של החודש). ולכן, אם המקבל אינו מזדהה עם ענין העלי' דחצי השני דהחודש להתחיל לתפקד כמשפיע ג"כ (ולא רק להיות מקבל לבד), אז יהי' אצלו רק מיעוט האור לבד, כי כדי להמשיך בעלי' בחצי השני של החודש האור לא די האור שנשאר מחצי הראשון של החודש שהוא בחי' מקבל לבד.

ויש להוסיף: ענין העלי' בחצי השני של החודש, אינו שמתבטל מציאות המיעוט של הלבנה ושוב אין מיעוט, אלא המיעוט נשאר כמו מקודם, וענין העלי' הוא, שהמיעוט גופא מאיר, דהיינו שהמקבל – בהיותו בחי' מקבל (כמו מקודם, כי מיעוט הוא הרי מגדרי המקבל) – נעשה גם משפיע. והוא כאילו נאמר, שהחושך של הלילה (מיעוט האור) נשאר כמו קודם, אלא שאנחנו למדים איך לתפקד בלילה כמו באור היום, שע"ז מתגלה, מעלת התפקוד בחושך הלילה – על אור היום.

⁷ הערה # 45 :

כמודגש גם בענין הגשמים שבהם נאמר "ואד יעלה מן הארץ" (שם ב, ו).

הובא ונתבאר גם בשיחה דנח אות ד' וח"ש אות י"ג.

עדיין שלימות הלבנה כפי שמקבלת מן החמה; ובה"קיימא סיהרא באשלמותא" דחודש השלישי בחדשי החורף – כיון שעיקרו מצד עבודתם של ישראל (לבנה), מודגשת בזה תכלית השלימות דהנישואין (מ"ת), שאין זה באופן של משפיע ומקבל, אלא באופן שהמקבל נעשה כמו המשפיע ("והי' אור הלבנה כאור החמה"), "ישראל וקוב"ה כולא חד".

ח. . . ומודגש גם בהי"ט שבסיומו וחיתמו של חודש כסלו, הי"ט דחנוכה – שעם היותו בסיומו של החודש, כשארור הלבנה הולך ומתמעט מיום ליום, מודגש בו בפועל ובגלוי הענין ד"מוסיף והולך", "יום ראשון מדליק אחת מכאן ואילך מוסיף והולך", שמיום ליום הולך וניתוסף באור – שבזה מודגש שהמיעוט דאור הלבנה אינו אלא מיעוט בדרגא של "אור" (הארה בלבד) מפני הקירוב להעצם שלמעלה מהארה, אבל, לא מיעוט בהתגלות, שהרי מיום ליום הולך ומאיר יותר ויותר, שני נרות, שלש נרות וכו', שהולך וניתוסף בהתגלות העצם (כנ"ל ס"ה).

ט. . . המעלה המיוחדת דראש השנה ומתן תורה דתורת החסידות, חג החגים – שבו מתחילה⁸ ההתגלות דתורתו של משיח, טעמי תורה ("סוד טעמי' ומסתר צפונותי'"), "תורה חדשה מאתי תצא", באין-ערוך להתגלות שהיתה במתן-תורה, כמארז"ל "תורה שאדם למד בעוה"ז הבל היא לפני תורתו של משיח". . .

ויש לומר, שענין זה מרומז גם בהקביעות דר"ה ומ"ת דתורת החסידות (התחלת גילוי הנישואין לימות המשיח) לאחרי מילוי ושלימות הלבנה⁹ – שבזה מרומזת השלימות דשלימות הלבנה (לאחרי ובהוספה על קבלת אור החמה בשלימות) שמתקרבת אל החמה להתאחד עמה ולהיות כמותה ממש, שיהי' אור הלבנה כאור החמה.

יא. וכל זה מודגש ביותר בדורנו זה. . . לאחרי "מעשינו ועבודתינו" דכל בני' במשך כל הדורות, כולל ובמיוחד לאחרי גילוי תורת החסידות בי"ט כסלו, שאז התחיל עיקר הענין ד"יפוצו מעינותיך חוצה", ומוסיף והולך ע"י רבותינו נשיאינו מדור לדור, עד לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שעל ידו הופצו המעיינות חוצה בכל קצוי תבל – כבר נגמרו ונשלמו כל הענינים גם מצד (וב) העולם, כפי שהודיע והכריז שכבר נשלמו כל עניני העבודה, גם "צחצוח הכפתורים", והכל מוכן לביאת המשיח.

ומזה מוכן שהמשך העבודה שלאח"ז (כל זמן שמשח צדקנו מתעכב מאיזו סיבה (בלתי ידועה ומובנת כלל)) אינו "עבודת הבירורים" (שהרי כבר נסתיימה ונשלמה עבודת הבירורים)¹⁰, אלא, עבודה מיוחדת להביא ההתגלות בפועל בעולם¹¹.

יג. . . ובשנה זו עצמה כבר "קיימא סיהרא באשלמותא" דחודש השלישי (שלימות של ג' חדשים, "בתלת זימני הוי חזקה"), ועומדים בסמיכות ליום השלישי בחודש השלישי, מתן תורה דתורת החסידות, התחלת הגילוי דתורתו של משיח, שאז יהיו הנישואין דהקב"ה וכנס"י באופן ש"והי' אור הלבנה כאור החמה".

⁸ וכן הוא להלן (עוד ב' פעמים, מובהר). ברם בשיחה דש"פ וירא אות י"ב "מעין ודוגמא" וגם "הכנה".

ועי' שיחת ש"פ מקץ תש"ג אות ד', וז"ל:

ע"י הפצת המעיינות חוצה אתי מר דא מלכא משיח, וטעם הדבר, כיון שהפצת המעיינות חוצה היא התחלת מעין ודוגמת שלימות הגילוי דפנימיות התורה ע"י משיח צדקנו.

⁹ הערה # 62:

משא"כ האירוסין דמ"ת ("העוה"ז אירוסין היו") הם בימי החודש שלפני מילוי ושלימות הלבנה, כשהולך וניתוסף באור הלבנה שמקבלת מן החמה.

¹⁰ הערה # 89:

במכ"ש וק"ו מאופן עבודתו של יעקב לאחרי שחשב שעשו נתברר כבר, גם לאחרי ששבו המלאכים ואמרו שלא נתברר עדיין כלל – שלא עסק ב"עבודת הבירורים" (לברר את עשו), אלא עסק ב"העלאת מ"נ להמשיך מ"ד דמקיף דתהו" ע"י המנחה (תו"א פרשתנו כד, רע"ד).

¹¹ דהיינו כדברי כמ"פ "להביא לימיה מ".

ויש לקשר זה עם דרושי חתונה שאמרם כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו¹² (שנדפסו מחדש ובתוספת ביאור¹³ כו'14) – דרושים בתורת החסידות השייכים לחתונה – שבזה מודגשת ביותר השייכות לחתונה דכנס"י עם הקב"ה לימות המשיח¹⁵, שאז יהי עיקר ושלמות הגילוי ד"תורה חדשה מאתי תצא".

ומזה מובן שבימינו אלה ממש צריכים רק לפתוח את העיניים ולראות את המציאות בפועל ממש¹⁶ – היינו שיושבים יחד עם הקב"ה ("ישראל וקוב"ה כולא חד") ב"שולחן ערוך"¹⁷ לסעודת הנישואין, הסעודה דליתן ושור הבר ויין המשומר, שבסיומה "אומר לו (הקב"ה) לדוד (דוד מלכא משיחא) טול (כוס של ברכה) וברך, אומר להן, אני אברך ולי נאה לברך, שנאמר כוס ישועות אשא ובשם ה' אקרא".

יד. והמעשה הוא העיקר:

. . יש לערוך התועדויות חסידותיות ("חסידישע פארבריינגענישן") בכל מקום ומקום, בכל מדינה, בכל עיר ובכל שכונה כו', ולא רק התועדויות גדולות במקומות מרכזיים ועיקריים, אלא בכל מקום ומקום כפשוטו, כולל גם שבכל מקום פרטי תהי' ההתועדות באופן של "עיקר" (ולא באופן שמקום פלוני הוא "עיקר", משפיע, ומקום פלוני הוא "טפל", מקבל), ולא זו בלבד שאין זה גורע בה"עיקר" שבמקום שני, אלא אדרבה, שעי"ז ניתוסף יותר בשאר המקומות, בבחינת "קנאת סופרים תרבה חכמה", ועד שכולם נעשים בבחינת "עיקר", ועד ל"עיקר שבעיקר" – שאינו צריך לקבל השפעה ממקום מרכזי ועיקרי, כיון שנעשה בעצמו כמו המקום המרכזי והעיקרי, ע"ד ובדוגמת שלימות הלבנה שהיא (לא רק בבחי' מקבל, אלא) כמו החמה.

וכדאי ונכון שכל אחד ואחד יערוך התועדות (ומה טוב – ג' התועדויות¹⁸, "בתלת זימני הוי חזקה") – עם עצמו (בכל עשר כחות נפשו), עם בני ביתו, עם חבריו וידידיו וכיו"ב – כדי להדגיש עוד יותר שכאו"א הוא גם משפיע (ע"ד שלימות הלבנה שנעשית כמו החמה), וכמ"ש (בשייכות להגאולה) "והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם" . .

¹² הערה # 110:

בהחתונה ד"בית יוסף" בשנת תרפ"ט.*

¹³ "ובתוספת ביאור כו'" – יש לעיין מה הכוונה.

¹⁴ הערה # 111:

ביום א' פ' וישב, טו"ב כסלו – נתן כ"ק אדמו"ר שליט"א לכל אחד ואחת שיחיו "קונטרס דרושי חתונה", בצירוף שתי שטרות של דולר לצדקה (המו"ל).

¹⁵ דהיינו בפשטות הענין והשגת השלילה נעשה החיוב (וכמבואר בענין בארבעים שנה קאי איניש אדעתי דרבי"ו והענין דוהיו לבשר אחד כמבואר בשיחה דכ"ח סיון תנש"א.

¹⁶ הערה # 112:

כלומר, לא זו בלבד שנשלמה העבודה וצריכים לפעול הגילוי בעולם (כנ"ל סי"א), אלא יתירה מזה, שישנו כבר בפועל ובגלוי, וצריכים רק לפתוח את העינים, כי מכבר "נתן לכם" . . עינים לראות".

¹⁷ הערה # 113:

ובפרט לאחר שלימות העבודה בכל הדורות בקיום ה"שולחן-ערוך" (דה"בית יוסף") עם ה"מפה" שעל ה"שולחן ערוך" (הגהות הרמ"א על השו"ע דהב"י) – כידוע הרמז במ"ש "ובני ישראל יוצאים ביד רמה", שרומז על הרמ"א, שלאורו הולכים כל בני"י* עד סוף כל הדורות, ועי"ז יוצאים מן הגלות אל הגאולה.

(* כולל גם אחינו בני"י הספרדים – כפי שמצינו בנר חנוכה שגם הספרדים (שבדרך כלל נוהגים כהב"י) נוהגים כהרמ"א, וכן לאידך, שהאשכנזים נוהגים כהספרדים, כמודגש בפסק הרמ"א כדעת הרמב"ם ולא כדעת התוספות (ראה ט"ז או"ח ר"ס תרעא). – ולהעיר גם מהפטרת פרשת וישלח: "גלות גו' צרפת (אשכנז) וגלות ירושלים אשר בספרד ירשו את ערי הנגב", החיבור והאיחוד דאשכנזים וספרדים בבירור וירושת אדום, ששייך לתוכן הענין והדלקת נרות חנוכה "על פתח ביתו מבחוץ", כדי להאיר את החושך ("משתשקע החמה"), "עד דכליא רגלא דתרמודאי".

¹⁸ הערה # 120:

אחת בעצמו ושתיים ע"י שלוחיו, או שמשתתף בעצמו בשלשן כיון שנערכות בזמנים שונים – בליל י"ט כסלו, ביום י"ט כסלו, ובפרט קרוב לסיומו ובאופן שיומשך גם בליל כ' כסלו (כנ"ל הערה 65).

ביאור בענין תורה חדשה

בקשר למ"ש בשיחה דש"פ וישלח תנש"א (אות ט' ואילך) שמתן דתורת החסידות בי"ט כסלו הוא התחלת הגילוי **דתורה חדשה**¹⁹.

א. בקונ' תורה חדשה (אות ז') מבאר ב' אופנים בענין ההכרעה ושינוי ההלכה.

אופן א' – ע"פ **בת-קול**, וז"ל:

איתא בגמרא "שלוש שנים נחלקו ב"ש וב"ה, הללו אומרים הלכה כמותנו והללו אומרים הלכה כמותנו, יצאה בת קול ואמרה אלו ואלו דברי אלקים חיים הן והלכה כב"ה".

ואף ש"אין משגיחין בבת קול", כיון שהתורה "לא בשמים היא" – הרי, ההלכה כב"ה היא מפני ש"ב"ה הו רובא, ולא הוצרכו בת קול אלא משום דב"ש הו חריפי טפיי" ("מחדדי טפיי"),

כלומר, כשה"בת קול" באה לחלוק על דברי תורה, "אין משגיחין בבת קול" כיון שהתורה "לא בשמים היא", אבל כשה"בת קול" באה להכריע במקום של ספק, כבפולגתא דב"ש וב"ה, שע"פ הכלל ד"אחרי רבים להטות", צ"ל הלכה כב"ה שהם הרוב, אלא שנסתפקו בדבר מפני שב"ש היו חריפים יותר מב"ה, סומכים על ה"בת קול" כיון שאין זה נגד כללי התורה.

ואופן ב' – ע"פ שינוי **בדעת** הסנהדרין, וז"ל:

והנה, כלל זה ש"הלכה כב"ה", ועד ש"ב"ש במקום ב"ה אינה משנה", אינו אלא בזמן הזה, אבל לעתיד לבוא תהי' הלכה כב"ש.

ויש לומר הביאור בזה – דלכאורה, כיון שנפסקה הלכה כב"ה, כדעת הרוב, איך יתכן שינוי שתהי' הלכה כב"ש, היפך הכלל ד"אחרי רבים להטות" – שההלכה כב"ש תהי' לאחרי שב"ד הגדול שבירושלים יעמדו למנין ודעת הרוב תהי' כב"ש, ועי"ז (לא יבטל אלא) ישתנה הפס"ד הקודם שהלכה כב"ה, כיון שאז יהי' דעת הרוב כב"ש.

ובטעם הדבר שלעתיד לבוא ישתנה שיקול הדעת דחכמי ישראל לנטות לדעת ב"ש – יש לומר, ע"פ דברי הגמרא ש"ב"ש מחדדי טפיי", שמעלתם בחכמת התורה גדולה ממעלת ב"ה, אלא, שבזמן הזה אין הלכה כמותם כיון שרוב חכמי ישראל שמכריעים ההלכה ע"פ דעתם לא הגיעו למעלה זו. . . משא"כ לעת"ל ש"יהיו כל ישראל (ועאכו"כ אלו שיבחרו מכל ישראל לב"ד הגדול שבירושלים) חכמים גדולים", תהי' אצל רובם (ואולי אצל כולם) מעלת החכמה דב"ש ש"מחדדי טפיי", ולכן יפסקו ע"פ כללי התורה כדעת ב"ש.

ונמצא, שלעתיד לבוא יהי' שינוי בהלכות התורה ע"פ טבע שכל האדם כתוצאה מדרגא נעלית יותר בלימוד התורה, וע"י זה במקום הלכה כב"ה תהי' הלכה כב"ש, בגלל וע"י שיתוסף בחכמת התורה כדרך ב"ש ש"מחדדי טפיי" – ע"ד ובדוגמת היתר שחיטת שור הבר בסנפירי הליותן כש"תורה חדשה מאתי תצא".

ואופן הב' הוא שיהי' בימוה"מ, והוא הענין דתורה חדשה מאתי תצא.

ב. והנה בעצם הענין של הכרעת ההלכה ע"פ בת-קול, או עד"ז – הכרעת ההלכה ע"פ מושגים רוחניים וענינים דפנימיות התורה כמו שיטותיהם של מקובלים (שיש להן אותו התוקף כמו בת-קול – לפי דעות אלו הסוברים שבעניני הלכה לא מתחשבים עם מושגים פנימיים ודעות של מקובלים), יש להעיר – מהוראות והנהגות רבותינו נשיאינו בזה, וכדלהלן.

ברם יש להקדים, בעצם הענין והשיטה בזה – ע"פ דברי הרבי בביאור שיטת הרמב"ם:

¹⁹ בענין תורה ב' ענינים, כמבואר בקונ' שם, והמבואר להלן הוא רק בנוגע לענין הב', דהיינו השינוי לפ"ז בהלכה.

ע"י לקו"ש ח"ט ע' 111 הע' 29 (וכ"ה בלקו"ש חכ"ח שלח, ב):

בנוגע לזה שהענישו את המקושש עצים – אף שאליבא דאמת לא עבר על איסור חילול שבת (ראה חדא"ג מהרש"א לב"ב (ק"ט, א), דמכיון שלשם שמים נתכוון, ה"ז מלאכה שאצל"ג) – כי חיוב סקילה בדיני אדם הוא (ע"פ דיני תורה אמת) על פעולת הנראית בעיני ב"ד ל"חילול שבת".

ויש לעיין בדברים, מדוע צריך הרבי לנסח הדברים בצורה כזאת ולומר, שבאמת לא עבר על חילול שבת אלא שאעפ"כ ב"ד דנים רקע"פ פעולה הנראית להם, הרי לכאורה יש להציע הדברים בפשטות ובדרך קלה יותר, שזה שלש"ש נתכוון ה' רק במחשבתו ולא ה' ניכר במעשיו, דהיינו, שלא ה' ניכר בגוף המלאכה שעשה שהוא עושה אותה לש"ש (ועל כורחך צ"ל כן, שהרי עשה מלאכה גמורה כדי להתחייב בפועל בחילול שבת) וממילא לפי ההלכה שדנים רק לפי המעשה ה' מלאכתו מלאכה הצריכה לגופא ממש (ולא מלאכה שאצל"ג).

אך הביאור פשוט, כי הרבי מתחשב גם עם מציאות המחשבה (אף שבמקרה זו מחשבתו לא ה' ניכר במעשיו וממילא ה' רק – במקרא זו – בגדר של ענין פנימי לבד), ומשום כך מנסח הרבי הדברים בצורה זו שלא עבר על חילול שבת אלא שאעפ"כ כו' (וע"ש בשיחה עד"ז בע"ז).

ברם, אין זה רק ענין של נוסח לבד, אלא יש מזה גם נפק"מ להלכה. וכמבואר בלקו"ש ח"ט שם אות ז'-י, שמשום כך אנשי עיר הנדחת שעשו תשובה לא דנים אותם כעיר הנדחת²⁰ – אף שתשובתם היא רק בפנימיות לבם. והיינו כנ"ל, כי לפי שיטת הרבי, גם ענין פנימי הוא מציאות לפי ההלכה רק שאעפ"כ התורה גזרה שלהלכה לא מתחשבים בה ושונה בזה עיר הנדחת כו' (כמבואר שם)²¹.

ג. והנה, בענין הוראות והנהגות רבותינו נשיאינו בזה – יש להציע את הדוגמאות שלהלן:

1. באגה"ק לאדה"ז קט"ו סע"ב ואילך (נתבאר בלקו"ש חכ"ז בחוקתי ג'), ז"ל:

בצדקה יוכל לפזר בלי גבול לתקן עונותיו. ומ"ש המבזבז אל יבזבז יותר מחומש היינו דוקא במי שלא חטא או שתקן חטאיו. . . אבל מי שצריך לתקן נפשו עדיין פשיטא דלא גרעא רפואת הנפש מרפואת הגוף שאין כסף נחשב וכל אשר לאיש יתן בעד נפשו.

הרי, אף שתיקון נפשו הוא ענין פנימי – אשר לכאורה לפי ההלכה כאילו שאיננו כלל, הרי סובר אדה"ז שאינו כן, ולא גרעה מרפואת הגוף כו'.

2. בלקו"ש חכ"ט ע' 211, אות ב' (ועד"ז לקו"ש חכ"א בשלח ב' בנוגע לאכילת סעודה שלישית), ז"ל:

ידוע פתגמו של כ"ק אדמו"ר האמצעי אודות השינה בסוכה – "כי צד אפשר לישון במקיפים דבינה". (שם אות ג'): ואין מובן: אם ע"פ ההלכה מחייבת מצות הסוכה את השינה בסוכה, כיצד ייתכן, שהתוכן הפנימי של הסוכה – ה"אור מקיף" שמאיר בסוכה – יסתור זאת, ולא יאפשר שינה בסוכה?!

(שם אות ז'): וי"ל שההסבר לכך הוא: התורה מצווה "בסוכה תשבו שבעת ימים" – על היהודי מוטלת חובה של ישיבה (והעכבה) בסוכה – "סכותו קבע". וכיון שעיקר קביעות ישיבתו של אדם אינה נקבעה לפי "מקום לינה", אלא דוקא לפי מקום אכילתו, לכן, מבין שלשה ענינים אלו – אכילה שתי' ושינה – עיקר הישיבה בסוכה כרוך דוקא באכילה.

²⁰ והיינו כמו שנתבאר שם, כי נתבטלה מציאות הציבור.

²¹ ע"י הערת הרבי בספר המאמרים תש"ט ע' 183 על המובא בדא"ח וכן פסק הרמב"ם (הל' תשובה פ"ז ה"ד) כדעת ר' אבוהו (ושלא כר' יוחנן, ברכות ל"ד ע"ב) שבמקום שבע"ת עומדים צדיקים גמורים אין יכולים לעמוד שם, והקשו המפרשים ע"ז הרי במחלוקת היא שנוי' וגם אין הלכה כתלמיד במקום הרב. ומביא הרבי שם ג' תירוצים, ודוחה אותם. ואח"כ כותב, וז"ל:

ומה שנלפע"ד בזה הוא ע"פ הידוע בכללי הש"ס דהלכה כש"ס בבלי נגד הירושלמי המדרשים וכו'. ובמה דברים כשכחור הדבר בבלי, אבל מחלוקת או ספק בבלי ופסק בירושלמי וכו' כמה דעות יש דהולכים אחרי הבירור. – והנה גם בנדרו"ד כן הוא, דבש"ס נשאר במחלוקת אבל בזה נקט בפשיטות כדעת ר' אבוהו דבמקום שבע"ת כו' (זח"א לט, א. קכט, ב. זח"ב קו, א). ולכן כן פסקינו.

[ועיי"ש שמתרץ עפ"ז פס"ד הרמב"ם שכל הנביאים לא נתנבאו אלא לימיה"מ וכן הפס"ד שאין בין עזה"ז לימיה"מ אלא שעבוד מלכיות לבד].

. . לפ"ז מובן, שלמרות שהמהות הפנימית של חג הסוכות מונעת את השינה בסוכה, אין נפגע ע"כ כלל קיום מצות הישיבה בסוכה ע"פ ההלכה. והעובדה שהשינה היא פרט במצות הישיבה בסוכה, נובעת מכך שהתורה על הרוב תדבר, ורוב בני האדם אינם חשים באור המקיף שבסוכה.

(שם אות ח'): גם כאלה אשר עדיין אינם בדרגה שביכולתם לחוש ב"אור המקיף" שבסוכה, אינם נוהגים בכל זאת להזדר לישון בסוכה. ההסבר לכך בפשטות: חסידים **קשורים** לרבותינו נשיאינו . . לכן מנהג רבותיהם בידיהם. ובנוסף לכך בעניננו: התנהגות שאינה **בפועל** כהנהגת רבותיהם בכל האפשרי, מעוררת אצל החסידים **צער**, והרי המצטער פטור מן הסוכה.

הרי הצער שמשום ענין רוחני (מקיפים דבינה) יש לו אותו דין כמו הצער שמענין גשמי.

3. בספר השיחות תרצ"ט ע' 295 (רשימת השומעים בלתי מוגה) מסופר, שאדמו"ר הרשב"ה היה מברך לשב בסוכה על היין בקידוש היום, ואמר בזה"ל:

"שהיין עושה קביעות, אויף וויין קען מען קובע זיין".

והנה בשו"ע אדה"ז סי' תרמ"ג כתוב, לברך ביום לישיב בסוכה על **הלחם**. [ועי' סה"ש שם ש"בשנים הראשונות הי' עושה זה בלחש בכדי שלא ילמדו מזה פסק הלכה, אך אח"כ לא הפקיד לברך בלחש רק הי' מברך בפשיטות". ועי' ספר המנהגים ע' 67].

ולכאורה זה שאמר "שהיין עושה קביעות" הוא משום חשיבות **המצוה** דקידוש שפועלת הקביעות ביין. ואף שע"פ שו"ע אין המצוה מחשיבה היין, הרי אצל הרשב"ה הי' המצוה **חשובה** כמו הלחם (ועוד יותר ממנו), ולכן היא פעלה קביעות ביין (ודעת החסידים נגרר בזה אחרי דעת רבם כו', כנ"ל בסוכה).

הרי שלפי הנהגת הרשב"ה ענין **פנימי** של חשיבות המצוה היא **מציאות קיימת** גם להלכה.

4. ויש להעיר בזה – גם: מהענין דלימוד החסידות בדורות אלו – אף שלפי הלכה לכאורה אין מלמדין כו' (עי' לקו"ש ח"ל ע' 173), שמשוררים וסופקים ורוקדים בשבת (עי' ספר המנהגים ע' 67), שמברכים (ע"פ הוראת הרבי) לישיב בסוכה גם כשיורד גשם, ועוד.

ד. והנה אף שכל הדוגמאות הנ"ל אינם חידוש של דורנו דוקא, אעפ"כ בדורנו נתחדש בזה לכאורה חידוש עיקרי – שהנהגות אלו שייכים **לכולם**.

וכך מבואר בשיחת ש"פ שופטים תנש"א אות י"א, וז"ל:

ביחד עם זכות זו – יש לכל אחד מאנשי דורנו האחריות לקבל על עצמו את ה"שופטיך" וה"יועצך", ולציית להוראות ועצות הטובות שלו – ובלשון רבים ("שופטיך" ו"יועצך"), ריבוי משפטים וריבוי עצות, נוסף על כך שזה בא (ומיוסד על ההוראות והעצות) מ"שופטיך" ו"יועצך", "מאן מלכי רבנן", ורבותינו נשיאינו בדורות שלפני זה – שאז יש לזה גם התוקף המובן לכל א' בבחי' עצה טובה (לא רק בדרך ציווי)²², שאפילו אם הוא אוחז מעצמו (ואפילו אם יש לו ע"פ תורה ושו"ע ממה לאחוז מעצמו), הרי יחיד ורבים הלכה כרבים²³ – כדעת ה"שופטיך" ו"יועצך" – רבים²⁴.

²² כלומר, העובדה שפסקי נשיא הדור "בא (ומיוסד על ההוראות והעצות) מ"שופטיך" ו"יועצך", "מאן מלכי רבנן", ורבותינו נשיאינו בדורות שלפני זה – "מובן לכל א' בבחי' עצה טובה (לא רק בדרך ציווי)", לכן יש לזה גם התוקף **ההלכתי** של "דעת ה"שופטיך" ו"יועצך" – רבים", ושלא רק בבחי' הודעה מלמעלה (שבגדר דנבואה וכת קול) כדעות המקובלים לפי שיטת הפוסקים שלא מתחשבים בדעותיהן.

²³ להעיר שיחיד ורבים הלכה כרבים הוא – ע"פ מצות עשה מן התורה – ההכרעה **היטודית** שע"פ מאזני **השכל** בכל עניני ההלכה.

²⁴ עי' התוועדות ה'תשמ"ה ח"א ע' 634 בביאור מאחז"ל (נגעים, ספ"ט. פי"א מ"ז) "חכם גדול אתה שקיימת דברי חכמים".

וע' לקו"ש חכ"א ע' 112 הע' 33 ז"ל:

בכללים שבסו"ס גט פשוט, כלל א', דכאשר ב"ד פוסק הלכה, "כיון דאמרה תורה אחרי רבים להטות, מיעוט הדיינים הם מבטלים דעתם מפני סברת הרוב . . ומצטרפים עם הרוב", ע"ש (שלכן אין הסנה' (הב"ד) חסר, הפסק הוא של כל הב"ד).

עפ"ז י"ל, שהוראות והנהגות רבותינו נשיאינו בזה – היו ע"ד ההכרעה שע"פ **בת-קול**, דהיינו כענין שיש בו ב' דעות – הנהגה שע"פ נגלה דתורה והנהגה שע"פ פנימיות התורה – והכריעו רבותינו בזה כהנהגה שע"פ פנימיות התורה (שפנימיות התורה לעומת נגלה דתורה היא – כנ"ל – כדוגמת הענין דבת-קול).

וכך הוא משמעות דברי **כל הפוסקים**²⁵ וכן דברי רבותינו נשיאינו בזה:

בנוגע לדברי הפוסקים – עי' המובא בזה בספר שו"ת הרב (סגל, כפר חב"ד, תשס"ה) סימן ב';

ובנוגע לדברי רבותינו נשיאינו – עי' שער הכולל פ"א סק"א (הובא בלקו"ש חל"ג ע' 98), ז"ל:

מפי הרה"ג החסיד המפורסם ר' הלל פאָריטשער זי"ע אשר פעם אחד שאלו את אדמו"ר הזקן איך לנהוג בדבר שהמקובלים מחולקים עם הפוסקים, והשיב אדמו"ר מסתמא יש לנהוג כהמקובלים. ושאלו אותו הלא הוא בעצמו בשו"ע שלו כתב שיש לילך אחר הפוסקים, והשיב כן כותבים הפוסקים (ובשו"ע נמשך אחר הפוסקים) אבל המקובלים כותבים לילך אחר המקובלים נגד הפוסקים שהכריעו נגד המקובלים²⁶.

ועי"ש שמציין לשע"ת סי' כ"ה ס"ק י"ד בשם הח"צ מתשובת הרדב"ז, ז"ל:

דדין שאינו מוזכר בהיפך בש"ס ופוסקים יש לילך אחר דברי הקבלה וגם במקום שיש פלוגתא בין הפוסקים דברי קבלה יכריע.

אך כ"ז הוא דברי הפוסקים ודברי רבותינו נשיאינו בזה. אבל הרבי הרי מחדש שהנהגות אלו (וכל כיו"ב) שייכים **לכולם**, והיינו על כורחך משום העלאת דעת החכמים ולא משום ענין ההכרעה שע"פ בת-קול²⁷.

כי אם רק משום ההכרעה שע"פ בת-קול, **א"א** בשום אופן לצפות ולדרוש שכולם יקבלו את דעת "שופטיך" ו"יועציך", כי הרי רבים מהפוסקים (והנמשכים אחריהם בימינו) סוברים שאין לפסוק כדעת המקובלים נגד הפוסקים (דהיינו שאין להכריע בזה כהכרעה שע"פ בת קול²⁸), וא"כ ע"כ שההכרעה בזה כדעת ה"שופטיך" ו"יועציך" הוא משום העלאת דעת החכמים.

ובעצם **מפורש** כך שיחה דשופטים הנ"ל, ז"ל: "שאז יש לזה גם התוקף המובן לכל א' בבחי' עצה טובה (לא רק בדרך ציווי)".

ועי' כ"ז בלקו"ש חל"ג, ג'.

ה. מכ"ז יש ללמוד לענין הפס"ד דבשיחה ש"פ משפטים תשנ"ב, **ואכ"מ**²⁹.

ויומתק יותר ע"פ המבואר בפנים שגם בשכלם והבנתם של המיעוט "מונח" כפי ההלכה – דאל"כ אינו מובן: הרי פסק הלכה צ"ל ע"פ הכרעת השכל, ואיך אפ"ל שהמיעוט מצטרף עם הרוב לפסוק ההלכה כמותם? וע"פ המבואר בפנים מובן, כי בידעו שאמר תורה אחרי רבים להטות, יתבונן ויתעמק עוה"פ ועוה"פ (והתורה על הרוב דבר שסו"ס) הכרעת השכל דהמיעוט תשתנה ונעשים כפי פסק ההלכה. ולהעיר ממחז"ל "חכם גדול אתה שקיימת דברי חכמים".

²⁵ עי' כ"ז בספר שו"ת הרב (סגל, כפר חב"ד, תשס"ה) סימן ב'.

²⁶ ומסיים בשער הכולל שם:

ומובן שאין לומר שהמקובלים יהיו נגד התלמוד (או הפוסקים שלמדו דבריהם מן הגמ', שבזה כל ישראל שווים, כמבואר בשו"ע סימן ס"ח).

²⁷ רמ"א, מג"א ואדה"ז בשו"ע, וכמ"ש אדה"ז בשו"ע סי' כ"ה סעיף כ"ח (מהמג"א ס"ק כ'), וז"ל:

כל דברי שבעלי הקבלה והזוהר חולקים עם הגמרא או הפוסקים הנמשכים אחר הגמרא, הלך אחר הגמרא או הפוסקים הנמשכים אחר, ומ"מ אם בעלי הקבלה מחמירים יש להחמיר ג"כ, אבל אין אנו יכולים לכוף את הצבור להחמיר, וכן כל דבר שלא הוזכר כלל בגמרא ופוסקים אע"פ שזכור בקבלה אין אנו יכולים לכוף את הצבור לנהוג כן.

²⁸ וכמדומה לי שיש גם שקו"ט בענין ההכרעה שע"פ בת קול.

²⁹ להעיר בזה משיחת כ"ח ניסן תנש"א אות י', וז"ל:

מקבל כאו"מ ישראל תוספת כח וחיווק לקיים את השליחות דדורנו זה – שיש לו שליחות והוראה מכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שצריכים לעמוד "עמדו הכן כולכם" לקבלת הגאולה האמיתית והשלימה, ובראשם – משיח צדקנו, דוד מלך ישראל.

ולחיותה השליחות דדורנו זה – החידוש של ה"תלמיד ותיק" שבדורנו (אשר כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש ניתן למשה מסיני) – מובן, שאפילו כאשר ילד קטן בימינו אלה אומר שהוא מצפה ומבקש שיבוא המשיח – ה"ז חידוש אמיתי בתורה, עד שזה נעשה חלק מן ה"חידוש

תורה" ש"מאתי תצא", מהקב"ה עצמו, שכן הקב"ה מסכים למילים והבקשות של בני"י – "נער ישראל ואוהבהו", והקב"ה מגלה אהבתו בפשטות ממש, באופן שלמעלה ממדידה והגבלה, וביחד עם זה – בגלוי למטה מטה, בעולם הזה התחתון שאין תחתון למטה ממנו.

ובשיחת יום ב' דר"ה תשנ"ב, תורת מנחם, אות ה':

דורנו זה הוא דור האחרון של הגלות ודור הראשון של הגאולה – שבו נשלם כבר הלימוד מרבי (בעל המאמר ד"היו עיניך ראות את מוריך") בששה סדרי משנה ופירושיהם כו' שנתגלו ונתחדשו ע"י "תלמיד ותיק" שבכל הדורות, כולל גם לימוד ה"טור והשו"ע והגהותיו" שבזמן הזה "בכלל משנה יחשבו", הן שו"ע הבית-יוסף (המשך וסך-הכל מפרושות הארוך על הטור הלכה למעשה) והגהות הרמ"א, והן ובמיוחד השו"ע של רבינו הזקן, "הלכות בטעמיהן" (מעין חיבור דשו"ע הב"י עם פירושו הארוך על הטור), עם כל הפירושים שנתחדשו ע"י "תלמיד ותיק" עד לדורנו זה, ועד להחידוש העיקרי – ש"כלו כל הקיצין", וכבר עשו תשובה, והשלימו כבר גם "צחצוח הכפתורים", ועומדים מכונים ("עמדו הכן כולכם") להגאולה האמיתית והשלימה.

(שם אות ח'): ויה"ר והוא העיקר שיתקיים בפועל הפס"ד דתלמיד ותיק בדורנו זה – "מאן מלכי רבנן", ובראשם נשיא הדור, כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ממלא מקומם של כל רבותינו נשיאינו בדורות שלפנ"ז – שמישיח צדקנו צריך לבוא תיכף ומיד, מיד כפשוטו . .